

Starý dům u Vltavy je skoro zarostlý psím vínem, jen okna září do soumraku jako lampa majáku. Z majáků ovšem nebývají slyšet housle a klavír.

Markéta
Housle... To si Amy pouští Paganiniho a dojíká se u toho. Zavřu dveře, hlasitě, aby si uvědomila, že já se učím, ale ani si toho nevšímne. I duchové můžou být pěkně otravní a Amy občas otravná je. Vzornácká a namyšlená. Ona nemusí každý den do školy, ona nenesí čtyřky, ona nesedí ve třídě s protivnou Denisou a nemusí se koukat, jak se špulí na Sama. Jen si hraje s kočkama nebo zpívá nebo píše... a poučuje. Nevím, proč mě poučuje, když ven chodí jen občas a jen do Stromovky.

Nechápu, co ji baví na tom, prolézat v noci houštiny, ale je pořád venku.

Občas se nabídne, že mi pomůže s učením, občas mě vyzkouší z angličtiny, někdy mi dělá korepetice na klavíru... je dobrá. Všechno jí leze do hlavy líp než mně, ale to je tím, že má na všechno hodně času. Věčnost. Já věčnost nemám, já za měsíc dostanu vysvědčení a máma by z trojek radost neměla.

A hrozí mi, hrozí... nemám povahu jako Sam, který čeká čtyřku z češtiny beze strachu a smířeně.

Každé ráno mě bolí žaludek a ani kočičí kožíšky, které se ke mně v posteli tulí, to nezlepšují. A Amélie? Prostě courá venku.

Amélie

Koruny stromů mi šumí nad hlavou, slunce se skrz ně prodírá a dělá na zemi podivné čáry. Svítí i na mě, a i když mě nezahřeje, dává mi pocit, že je mi teplo. Nejsem vidět a je mi to jedno. Vlastně je to docela příjemné vykračovat si mezi davy lidí a nebýt vidět. Mohla bych se i štourat v nose nebo vyplazovat na ně jazyk, tedy, kdybych takové věci dělala, ale já je nedělám. Jen poslouchám, co si lidé povídají, dívám se, jak maminky utírají pusy dětem, jak se milenci drží za ruce, jak se děti hádají a pak se zase skloní nad hračkami. Někdy zajdu ke stánkům, kde se prodávají klobásy, a raduju se z té vůně. Je teplo, u Malé říčky už se objevili první plavci, paní v pestrých plavkách se svými psy, staří opálení pánové, co mají na zádech vytetované kotvy, děti, které si hrají s kelímky a přelévají vodu z jednoho do druhého.

Zbořily mi mou věž, ale teď už ji nepotřebuju... i když... s Markétou už to není jako dřív. Má hodně učení, ale není to jen tím. Myslím, že už jí všechno zevšednělo, duchové, vázy, klavír... možná čekala, že ve strašidelném domě musí být život pořád zázračný, ale to se mě mohla zeptat. Není.

Žila jsem v našem domě docela obvykle tolik let... nic zázračného na tom nebylo. A teď?

Když si sednu ke klavíru, prsty běží známou cestou... hlas skáče po známých notách, tak jako vždycky, a Nita, Amádeus i koťata líhají na místech, kde naše kočky vždycky ležely. To člověka může nudit, když má na vybranou. Já na vybranou nemám, a tak chodím po parku a poslouchám, co si lidé povídají. Někdy je to docela zbytečné, někdy... Někdy můžu být i užitečná. Třeba když se někomu ztratí míč... nebo když někdo ztratí hlavu. V noci.

Mamince to neříkám, ale v noci občas potkávám dívky, které pláčou, utíkají, až ztrácejí boty, v noci někdy najdu věci, co lidé ztratili při hádce, potkávám muže, co se motají jako slepí. Noc patří nám, duchům, ale lidem je v ní hůř. Bloudí, až zabloudí úplně, říkají si zlé věci a někdy si i zlé věci dělají. Dřív jsem si myslela, že jsem malá a že se nesluší do takových věcí se plést, že je ještě nechápu, ale čím víc lidí poslouchám, tím víc vím, že už chápu. Že o životě leccos vím, nejen z filmů a z Markétina vyprávění, ale z toho, že svět pozoruju a že se o něm snažím něco dozvědět.

Je pravda, že už nikdy nebudu větší, ale můžu být o hodně moudřejší a o hodně víc vědět. Vědět, to je moje cesta, jak nezůstat zamrzlá v čase. A pak taky znova najít Jakuba. Chodit po Stromovce s ním by totiž bylo mnohem zábavnější, možná úplně dokonalé. Ale na to teď nechci myslet, nechci to přiznat ani sobě, natož Markétě.

Markéta

Máma dělá zase špagety a přitom si povídá s Lydií. Smějí se. Usměju se taky, ale nevšímají si mě, protože plánují dovolenou. Tedy, máma plánuje, a Lydie jí radí. Itálie, samozřejmě. Benátky. Poslouchám Lydiino vyprávění a přemýšlím, jestli je to pohádka nebo jestli to tak opravdu chodilo. Jestli tehdy muži ženám nejdřív posílali obrovské kytice, na kterých byly navlečené náramky, a pak spolu jezdili v kočáře. Jestli jim opravdu nejdřív celé měsíce líbali jen špičky prstů... a tak. A taky, jestli by přede mnou řekla, kdyby to náhodou bylo jinak. Spíš ne, a tak nám aspoň připravuje seznam, kam všude se máme podívat a co všechno jí vyfotit, aby viděla, jak se to tam změnilo. Kostely, paláce... jenže já se chci hlavně koupat, nechci celou dovolenou strávit v muzeích.

No, snad bude mít máma rozum.

Pak se otevřou dveře a vejde Amélie a za ní kočky. I moje Vločka. Amélie to prostě s kočkami líp umí, přirozeně k nim patří. Sama vypadá trochu jako černá kočka, teď, když už nenosí šaty vyšlé z módy, ale černé tričko a černé přiléhavé kalhoty... a k tomu černé balerínky. I vlasy má černé, rozpuštěné jí sahají až pod zadek.

„Kdes byla, miláčku?“ zeptá se Lydie a Amy potřese hlavou.

„Venku, v parku.“

„Jsi tam pořád,“ namítne Lydie.

„Studuju.“

Kdybych Amélii dobře neznala, řekla bych, že je na svou mámu docela drzá.

„Studuju lidi,“ pokračuje.

Moje máma se zasměje. „To ti zabere hodně času.“

Amélie vážně přikývne.

„Přes den je to jiné než v noci,“ pokračuje, i když se Lydie mračí. „Přes den je všechno hlasité, ale v noci, v noci se to změní. Vidím... i smutné věci. V noci všechno lidi víc bolí,“ pokývá hlavou a sedne si vedle mě ke stolu. Koukám na ni a najednou si připadám hloupá a obyčejná. Napadlo by mě přemýšlet, kdy lidi něco víc bolí? Nebo je studovat? Já musím řešit skloňování nepravidelných sloves, nemám na takovéhle věci vůbec čas.

„Jsou to nesmysly, Amy,“ rýpnu si.

„Jak pro koho.“

Amélie už taky není taková, jako bývala, dokáže být pěkně protivná.

„Pro každého.“

Zadívá se mi do očí. „Pro vás jo, pro nás ne. Ty vyrosteš a budeš mít děti, já... já zas budu znát lidi.“

„Nehádejte se,“ zarazí nás Lydie a hlas má napjatý, jako by drnkala na strunu, která může prasknout. „Miláčku, nevím, jestli tím, že posloucháš cizí rozhovory, se naučíš rozumět lidem.“

To si myslím taky, ale Amélie je neústupná.

„Někdy potřebují pomoc, mami.“

Najednou se cítím strašně divně, tak, jako jsem se cítila, když jsem se s Amélií seznámila. Ani ne kvůli tomu, že je duch, ale kvůli tomu, že najednou mluví tak dospěle, a taky proto, že se zdá, že už mě vůbec nepotřebuje. Všechno jsem jí ukázala a ona

teď studuje lidi. Odtáhnu se od ní a čekám, až mi máma naloží na talíř. Přemoudřelé holky prostě nemusím, ať už jsou to duchové, nebo ne.

Amélie

Je mi smutno, ale jinak, než mi bývalo dřív. Dřív jsem ve smutku bydlela, byl pro mě normální a přirozený. Teď už jsem poznala, že ani můj neživot nemusí být jen pochmurný, a tak je i ten smutek jiný. Vezmu Nitu do náruče a Dorianu s Vločkou honem běží a také se mi drápají na klín. Položím Nitu na postel a pomalu si zaplétám cop. Půjdu ven a Markétě ani neřeknu, aby šla se mnou. Nechtěla by, ve dne mě nevidí a je divné, aby mluvila jen tak do vzduchu. Já nepotřebuju, aby mě někdo viděl, chci být schovaná ve světle.

Seběhnu ze schodů i s doprovodem koček.

„Jdu ven, mama,“ zavolám do hudebního pokoje a než maminka stačí odpovědět, jsem na zahradě a otevírám branku. Kočky pádí za mnou, ale brankou už proběhne jen Nita. Zná svět, koťata se raději drží doma. Jako já, pomyslím si, já celou tu dobu.

Vydávám se cestou kolem domu k mostu a Nita se mi drží v patách. Pak spolu přejdeme lávku a v parku se uvelebíme na jedné z laviček. Z louky u řeky právě vzlétá balon. Plamen šlehá do obrovské barevné kopule a košatina se odlepuje od země. Taky bych chtěla letět. Chtěla bych dělat tolik věcí... prohlížím si lidi, jak jej se zakloněnými hlavami pozorují a připadám si stejná jako oni. Aspoň na chvíli.

Bloumám parkem, dokonce i Nita už unuděně odběhla domů, ale já pořád obcházejím kvetoucí jasmíny, čichám jejich vůni a raduju se z tepla. Kolem mě chodí páry držící se za ruce, tátové s dětmi v náručí, maminky s holčičkami za ruku. Někdo se směje, někdo mračí... a někdo? Dívám se do tváře hubeného kluka. Má u ucha mobilní telefon a oči vyděšené. Za války jsem viděla spoustu vyděšených lidí, strach dělá s lidskou tváří zvláštní věci.

Zastaví se a zastavím se i já.

„To není pravda,“ říká do telefonu. „Museli se splést.“

Pak už jen mlčí a poslouchá. Nevím, co mu říkají, ale vidím, jak se hroutí do sebe.

Možná bych měla odejít, možná má maminka pravdu, že poslouchat cizí rozhovory a pozorovat lidi, kteří mě nemohou vidět,

je neslušné, ale mám pocit, že ho tu nemůžu nechat samotného. Teď, když už se stmívá. V noci mají lidé jiné myšlenky a noční myšlenky jsou něco, co moc dobře znám.

Chodíme spolu parkem sem a tam, on a já za ním, dál od lidí a blíž k řece, a tma houstne. Za chvíli začnu být vidět, za chvíli si uvědomím, že tu není sám... jdu pomalu a přemýšlím, co mám dělat. On nejspíš taky. Slunce se schovalo, najednou je mnohem chladněji, ale kluk v tričku to necítí. Vlastně to není úplně kluk, je vysoký jako dospělý muž, i hlas má takový, jen ramena shrbená.

Nakonec zamíří k jezdecké hale, jeden z poníků v ohradě k němu běží, ale on se nezastaví. Koně ve stájích frkají, ale zdá se, že je slyším jen já.

Kluk dojde doprostřed lávky a zastaví se. Já zůstávám stát ve stínu a připravuju se, co mu řeknu. Třeba se rozzlobí, odstrčí mě a v tu chvíli pochopí, bude muset pochopit, s kým mluví. To je nebezpečné. Měl by si raději promluvit s někým jiným, jenže... jenže jestli budu ještě chvíli čekat, nepromluví si už nikdy s nikým. Dole je Vltava a na dně ostré kameny.

„Nech toho, neskákej,“ zakřičím a rozběhnu se po mostě.

